

СИРОМАШКА ДУМА.

(Народна приказка).

Живѣлъ въ нѣкое селце уменъ и добъръ старецъ, ала билъ бѣденъ.

Като гледалъ глупостъта и неправдата хорска, заемалъ се често-често да учи селянитѣ на умъ и разумъ.

А всички се подсмивали и думали: „Ти, като знаешъ много, като си толкова уменъ, какво си направилъ? Дѣ ти е имането? Голъ си катъ тояга“.

И старецътъ обиденъ млѣквалъ. Минавали години, и това често, често се повтаряло.

А далъ Господъ, та умниятъ старецъ забогатѣлъ и станалъ пръвъ въ селото по имотъ и стока, че и на Божи-гробъ отишълъ, та станалъ хаджия.

Сега вече думата на Дѣдо-Хаджия станала законъ. „Дѣдо-Хаджи тѣй рече! Дѣдо-Хаджи инакъ каза! Дѣдо-Хаджи това поржча! Дѣдо-Хаджи онова“... думатъ всички съ страхъ и почитание! Всички гледатъ и слушатъ Дѣдо-Хаджия съ зяпнали уста.

Единъ день Дѣдо-Хаджи подранилъ, излѣзълъ горѣ надъ селото, да го видятъ всички, па почналъ да оре въ каманяка. Дѣ оралъ, дѣ не, оставилъ Дѣдо-Хаджи ралото и скоро-скоро се върналъ въ селото. Това зачудило селянитѣ много.

На другия день било света недѣля.

Сѣбрали се селянитѣ на голѣмия мегданъ и завели разговоръ по общи работи. По едно врѣме дошълъ и Дѣдо-Хаджия.

— Е, Дѣдо-Хаджи, защо вчера тѣй рано-рано захвърли ралото? продумалъ съ почитъ голѣма единъ селянинъ.

— Случи ми се едно нѣщо, много чудно, отвърналъ старецътъ.

Всички селяни се приближили и го зяпнали. Той продължилъ:

— Орахъ, що орахъ, оставихъ по едно врѣме ралото и се затекохъ до вкѣщи за нѣщо. Врѣщамъ се и що да видя?